

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5744/2555

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางฉอ้อน เฉพาะตน กับพวกโจทก์ร่วม นายเฉลิมเกียรติ บุญประกอบจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 297, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 29, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยกับพวกแทงผู้ตายและโจทก์ร่วมที่ 2 อย่างแรงที่อวัยวะสำคัญของร่างกายที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายและโจทก์ร่วมที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัส แพทย์ผู้ตรวจชันสูตรบาดแผลเบิกความว่า หากไม่ได้รับการรักษาทันทีที่โจทก์ร่วมที่ 2 อาจถึงแก่ความตายได้ จึงฟังได้ว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายและพยายามฆ่าโจทก์ร่วมที่ 2 ส่วนโจทก์ร่วมที่ 3 จำเลยใช้มีดแทงและฟันโจทก์ร่วมที่ 3 ตามโอกาสอันยวไม่ได้อ้างถึงอวัยวะส่วนที่สำคัญของร่างกายทั้งมีดที่ใช้แทงและฟันไม่ใช่มีดขนาดใหญ่ แม้บาดแผลที่โจทก์ร่วมที่ 3 ถูกฟันด้านหลังยาวจากสะบักขวาถึงเอวด้านซ้ายยาว 50 เซนติเมตร แต่ลึกเพียง 0.4 เซนติเมตร แสดงว่าไม่ใช่บาดแผลร้ายแรงที่จะทำให้โจทก์ร่วมที่ 3 ถึงแก่ความตายได้ จำเลยกับพวกมีเพียงเจตนาทำร้ายร่างกายโจทก์ร่วมที่ 3 เท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91, 288, 297, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานางฉอ้อน มารดาของนายเอกพล ผู้ตาย นายสุเทพ และนายชนะชัย ผู้เสียหายทั้งสามยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต (ที่ถูก อนุญาตเฉพาะความผิดต่อชีวิตและความผิดต่อร่างกาย) โดยให้เรียกว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ โจทก์ร่วมที่ 1 ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้อง เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน รวมเป็นเงิน 1,460,800 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 1 โจทก์ร่วมที่ 2 ยื่นคำร้องขอเรียกค่าเสียหายทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคตเป็นเงิน 350,000 บาท รวมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 2 โจทก์ร่วมที่ 3 ยื่นคำร้อง ขอเรียกค่าเสียหายทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคตเป็นเงิน 400,000 บาท รวมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 3 จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้องโจทก์ร่วมทั้งสาม ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 288 ประกอบมาตรา 80, 295, 371, 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น จำคุก 15 ปี ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานร่วมทำร้ายผู้อื่น เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุก 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธไปเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 100 บาท รวมจำคุก 26 ปี และปรับ 100 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 กับให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 จำนวน 676,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันละเมิด (วันที่ 28 มีนาคม

2550) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก้อุทธรณ์ที่ 1 ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนแก้อุทธรณ์ที่ 2 จำนวน 27,500 บาท และอุทธรณ์ที่ 3 จำนวน 10,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2551 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก้อุทธรณ์ที่ 2 และที่ 3 ข้อหาอื่นและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าโจทก์ที่ 3 จำเลยมีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80, 83 จำคุก 10 ปี รวมกับโทษในความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 35 ปี และปรับ 100 บาท นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คงมีปัญหาวินิจฉัยในชั้นนี้ว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและพยายามฆ่าผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามเบิกความสมเหตุสมผลและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุที่จะเบิกความปรักปรำจำเลย ส่วนจำเลยนำสืบปฏิเสธลอยๆ ไม่มีพยานที่น่าเชื่อถือมาสนับสนุนไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามได้ เชื่อว่าพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามดังกล่าวเบิกความตามที่รู้เห็นจริง ฟังได้ว่าโจทก์ที่ 2 และที่ 3 เห็นหน้าจำเลยจำได้และพฤติการณ์ที่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 และผู้ตายเดินออกจากร้านอาหารมาถึงที่เกิดเหตุ ได้ยินเสียงเรียกโจทก์ที่ 3 ว่า "ไอ้เสือขาว มึงหั่นมานี้" เมื่อหันมาได้เห็นจำเลยกับชายเสื้อแดงและพวก 4 ถึง 5 คนยืนอยู่ แล้วชายเสื้อแดงถือมีดเข้ามาแทงโจทก์ที่ 3 ถูกที่แขนและจำเลยเข้ามา แทะแทงแต่ถูกโจทก์ที่ 3 ใช้เท้าถีบจำเลย เมื่อโจทก์ที่ 3 หันหลังวิ่งหนี จำเลยใช้มีดฟันที่หลัง ส่วนชายเสื้อแดงใช้มีดแทงผู้ตายและจำเลยใช้มีดแทงผู้ตาย เมื่อโจทก์ที่ 2 เข้ามาช่วยก็ถูกจำเลยใช้มีดแทงโจทก์ที่ 2 ที่ชายโครงด้านขวาตามคำเบิกความของโจทก์ที่ 2 และที่ 3 นั้น ย่อมบ่งชี้ได้ว่าจำเลยกับพวกสมคบกันมาดักทำร้ายโจทก์ที่ 2 และที่ 3 และผู้ตาย การกระทำของจำเลยกับพวกที่ร่วมกันทำร้ายโจทก์ที่ 2 และที่ 3 และผู้ตายจึงเป็นพฤติการณ์กระทำความผิดหาใช่เป็นเรื่องต่างคนต่างทำดังที่จำเลยฎีกา เมื่อจำเลยกับพวกแทงผู้ตายที่ลำตัวด้านซ้าย 2 แผล ที่หน้าท้องทะลุเข้าช่องท้องทะลุลำไส้ ทะลุเข้าไตซ้ายและเส้นเลือดใหญ่ในช่องท้อง ตามรายงานตรวจศพท้ายฟ้องและแทงโจทก์ที่ 2 ที่บริเวณหลังได้สะบักขวายาว 2 เซนติเมตร ลึกทะลุเข้าช่องอกทะลุช่องปอดขวาทำให้มีลมรั่วในช่องปอด ตามรายงานผลตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ท้ายฟ้องแสดงให้เห็นว่าจำเลยกับพวกแทงผู้ตายและโจทก์ที่ 2 อย่างแรงที่อวัยวะสำคัญของร่างกายที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายและโจทก์ที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัสและนายคนัย แพทย์ผู้ตรวจชันสูตรบาดแผลเบิกความว่า หากไม่ได้รับการรักษาทันที่ที่โจทก์ที่ 2 อาจถึงแก่ความตายได้ จึงฟังได้ว่าจำเลยกับพวกมีเจตนาฆ่าผู้ตายและโจทก์ที่ 2 จำเลยมีความผิดฐานฆ่าผู้ตายและพยายามฆ่าโจทก์ที่ 2 ข้อที่จำเลยฎีกาว่า มีดที่จำเลยใช้แทงผู้ตายและโจทก์ที่ 2 เป็นมีดเดือยโก่งที่มีขนาดกว้างประมาณ 3 ถึง 4 เซนติเมตร ยาวประมาณ 4 นิ้ว ไม่รวมด้ามมีดไม่ใช่มีดขนาดใหญ่ นั้น เห็นว่า จำเลยใช้มีดแทงผู้ตายในส่วนที่เป็นอวัยวะสำคัญและแทงอย่างแรงจนทะลุช่องท้องผู้ตายและช่องอกโจทก์ที่ 2 จนถูกอวัยวะสำคัญภายในร่างกาย ย่อมแสดงว่าจำเลยและพวกมีเจตนาฆ่าหาใช่เพียงมีเจตนาทำร้ายดังที่จำเลยฎีกา และแม้ก่อนเกิดเหตุพวกของจำเลยกับพวกของผู้ตายและโจทก์ที่ 2 ไม่ได้ทะเลาะวิวาทกันหรือมีเรื่องโกรธเคืองกัน แต่กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนาจึงต้องพิจารณาจากการกระทำของจำเลยดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น หาใช่จำต้องมีความอาฆาตกันมาก่อนดังที่จำเลยฎีกาไม่ ฎีกาข้ออื่นของจำเลยเป็นข้อปลีกย่อยไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนไปไม่จำต้องวินิจฉัย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น สำหรับโจทก์

ร่วมที่ 3 ได้ความว่าพวกของจำเลยใช้มีดแทงถูกที่แขนซ้ายของโจทก์ร่วมที่ 3 ก่อน จำเลยถือมีดเข้ามาจะแทงโจทก์ร่วมที่ 3 อีก แต่โจทก์ร่วมที่ 3 ใช้เท้าถีบจำเลยไว้ เมื่อโจทก์ร่วมที่ 3 คิดวิ่งหนี จำเลยเข้ามาใช้มีดฟันที่บริเวณด้านหลัง แสดงให้เห็นว่าจำเลยใช้มีดแทงและฟันโจทก์ร่วมที่ 3 ตามโอกาสอันควร ไม่ได้เลือกแทงอวัยวะส่วนที่สำคัญของร่างกาย ทั้งมีดที่ใช้แทงและฟันไม่ใช่มีดขนาดใหญ่ แม้บาดแผลที่โจทก์ร่วมที่ 3 ถูกฟันด้านหลังยาวจากสะบักขวาถึงเอวด้านซ้ายยาว 50 เซนติเมตร แต่ลึกเพียง 0.4 เซนติเมตร แสดงว่าไม่ใช่บาดแผลร้ายแรงที่จะทำให้โจทก์ร่วมที่ 3 ถึงแก่ความตายได้ และบาดแผลที่ถูกพวกของจำเลยแทงที่ต้นแขนขวาด้านหลังยาว 3 เซนติเมตร ลึกถึงชั้นกล้ามเนื้อก็ไม่ใช่อวัยวะส่วนที่สำคัญของร่างกายไม่ทำให้โจทก์ร่วมที่ 3 ถึงแก่ความตายได้เช่นกัน ฟังได้ว่าจำเลยกับพวกมีเพียงเจตนาทำร้ายร่างกายโจทก์ร่วมที่ 3 เท่านั้น จำเลยจึงมีความผิดฐานทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายอันเป็นความผิดที่ร่วมอยู่ในการกระทำที่โจทก์ฟ้อง ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตามที่พิจารณาได้ความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้ายได้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยข้อนี้มา ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามที่จำเลยฎีกาประการสุดท้ายว่า จำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสามเพียงใด เห็นว่า การเรียกค่าเสียหายของโจทก์ร่วมทั้งสามมีสาเหตุมาจากจำเลยได้กระทำละเมิดทำร้ายผู้ตาย โจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ทำให้โจทก์ร่วมทั้งสามเสียหาย จึงเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา การพิจารณาคดีแพ่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 สำหรับโจทก์ร่วมที่ 1 เป็นมารดาของผู้ตาย เช่นนี้ผู้ตายซึ่งเป็นบุตรมีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูบิดามารดา เมื่อจำเลยทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย โจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาย่อมเรียกค่าขาดไร้อุปการะได้ และเรียกค่าปลงศพ กับค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดการศพจากจำเลยได้ อันเป็นสิทธิที่โจทก์ร่วมที่ 1 สามารถเรียกได้ตามกฎหมาย หาใช่ต้องคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงว่าหากผู้ตายยังมีชีวิตอยู่จะเลี้ยงดูโจทก์ร่วมที่ 1 จริงดังที่จำเลยฎีกาไม่ ซึ่งการเรียกค่าเสียหายของโจทก์ร่วมทั้งสามมีมูลคดีแยกต่างหากจากกัน การคิดทูลทรัพย์ตามฟ้องของโจทก์ร่วมแต่ละคนจึงแยกกันได้ เมื่อจำเลยอุทธรณ์ว่าไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 ทูลทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 กับจำเลยจึงไม่เกินคนละ 50,000 บาท ต้องห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 ที่ศาลชั้นต้นรับอุทธรณ์ของจำเลยสำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 มาไม่ชอบ ศาลอุทธรณ์ไม่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ในส่วนของโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 จึงไม่ชอบ และที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยสำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 มาไม่ชอบเช่นกัน ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฎีกา ศาลฎีกาก็ยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ยกฎีกาของจำเลยในส่วนคดีแพ่งสำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 และยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ในส่วนคดีแพ่งเกี่ยวกับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3

องค์คณะ

สถิตย์ ทาวุฒิ · สมชาย สีนเกษม · ปริญญา ดีมดุง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5744/2555>